

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 220/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej A. s. r. o., B., za ktorú koná JUDr. Ing. M. N., advokát a konateľ, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 34/2009 z 10. novembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 34/2009 z 10. novembra 2010 a ktorou žiadal vydať tento nález:

„Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obdo 34/2009 a jeho rozsudkom z 10. 11. 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 34/2009 zo dňa 10. 11. 2010 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 823,48 EUR (slovom: osemstodvadsaťtri eur, štyridsaťosem centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný nahradiť sťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu, vedený v ..., č. ú. ..., VS: ...“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti a obsahu spisu Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Cb 193/2007, ktorý si ústavný súd pripojil pre účely posúdenia prijateľnosti podanej sťažnosti, sťažovateľ sa ako žalobca žalobou doručenou okresnému súdu 30. decembra 2005 domáhal proti obchodnej spoločnosti Š., spol. s r. o. B., neskôr podnikajúcou pod obchodným menom E., s. r. o. (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 520 080 Sk (17 263,49 €) s úrokom z omeškania. Tvrdil, že na základe zmluvy o zabezpečení strážnej služby zo 14. októbra 2002 v znení dodatku č. 1 z 30. októbra 2002 a neskôr na základe zmluvy o zabezpečení strážnej služby z 3. augusta 2004 (ďalej len „zmluva“) vykonával pre žalovaného stráženie a ochranu majetku formou strážnej služby strážnikom a služobným psom v objekte žalovaného na ... v B. V zmysle tejto zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú práva a povinnosti zmluvných strán založené zmluvou mohli zaniknúť dohodou alebo výpoveďou v trojmesačnej výpovednej lehote. Žalovaný navrhol sťažovateľovi listom zo 17. decembra 2004 uzatvorenie dohody o skončení zmluvného vzťahu, sťažovateľ však dohodu neuzatvoril, pretože nebol žiaden dôvod na skončenie

zmluvného vzťahu, čo oznámil aj žalovanému. Napriek tomu zamestnanec žalovaného oznámil 3. januára 2005 sťažovateľovi, že na stráženie objektu bude používať iný subjekt a svojvoľne a jednostranne znemožnil sťažovateľovi riadne vykonávať práce podľa zmluvy. Do dňa podania žaloby žalovaný neumožnil sťažovateľovi vykonávať dojednané práce, hoci dosiaľ zmluva medzi sťažovateľom a žalovaným nezanikla. Sťažovateľ sa podanou žalobou domáha náhrady škody vo forme ušlého zisku, ktorý by v prípade neporušenia zmluvných povinností sťažovateľ dosiahol a túto sumu by podľa zmluvy žalovanému fakturoval.

Žalovaný sa bránil v konaní tým, že medzi účastníkmi došlo k uzatvoreniu dohody o zmene miesta výkonu strážnej služby od januára 2005 (objekty na ... a ... ulici), stráženie ktorých sťažovateľ vykonával a jeho služby mu boli riadne uhradené.

Okresný súd žalobe sťažovateľa v celom rozsahu vyhovel rozsudkom č. k. 11 Cb 193/2007-145 z 3. júna 2008 a priznal sťažovateľovi i náhradu trov konania. Okresný súd mal za preukázané, že od 3. januára 2005 žalovaný neumožnil zamestnancom sťažovateľa vstup do stráženého objektu podľa zmluvy, ako aj to, že žalovaná suma uplatnená sťažovateľom z titulu náhrady škody zodpovedala sume, ktorú by sťažovateľ vyfakturoval žalovanému za mesiace január – december 2005. Poukázal na to, že zmluva o poskytovaní bezpečnostnej služby musí mať podľa § 40 ods. 3 zákona č. 379/1997 Z. z. o prevádzkovaní súkromných bezpečnostných služieb písomnú formu, inak je neplatná. K zmene miesta výkonu strážnej služby malo dôjsť na základe ústnej dohody, v konaní nebola preukázaná existencia písomnej dohody s takýmto obsahom. Okresný súd nepovažoval za významné dôkazy predložené žalobcom, ktorými mala byť preukázaná dohoda o zmene miesta výkonu strážnej služby, a to sťažovateľom vystavené faktúry za výkon strážnej služby. Keďže žalovaný znemožnil sťažovateľovi vykonávať strážnu službu v objekte na ... v B. od 3. januára 2005, porušil tým svoje zmluvné povinnosti, čo malo za následok vznik škody, ktorú si žalobca vyčíslil v súlade so zmluvou. Keďže žalovaný vypovedal zmluvu až výpoveďou zo 6. septembra 2005 (ktorú okresný súd považoval za platnú), zmluvný vzťah medzi žalovaným a sťažovateľom zanikol ku koncu roku 2005.

Žalovaný podal proti tomuto rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 Cob 179/2008-168 z 31. marca 2009 tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 11 Cb 193/2007-145 z 3. júna 2008 zmenil, žalobu sťažovateľa zamietol a sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania.

Krajský súd považoval na rozdiel od okresného súdu za významnú tú skutočnosť, že sťažovateľ od 3. januára 2005 síce nevykonával stráženie a ochranu majetku v objekte na ..., ale na základe ústnej dohody vykonával ďalej strážnu službu na iných objektoch žalovaného (...), čoho dôkazom sú „Plány služieb a výkazy odpracovaných hodín“ a na ich základe sťažovateľom vystavené faktúry, ktoré boli žalovaným, resp. po dohode spoločnosťou S., s. r. o., riadne uhradené. Preto považoval krajský súd za nepochybné, že na základe vzájomnej dohody došlo k zmene objektu stráženia, čoho dôkazom je faktický výkon strážnej služby sťažovateľom v týchto objektoch. Preto žalovaný neporušil svoju povinnosť zo zmluvy umožniť vykonávať strážnu službu v objektoch žalovaného. Keďže zo zmluvy nevyplýva, že jej zmena je možná len v písomnej forme, zmena objektu stráženia je platná aj len na základe ústnej dohody. Krajský súd dospel k záveru, že za obdobie január 2005 – december 2005 sťažovateľovi nevznikla škoda uplatnená žalobou. Keďže sťažovateľ v konaní nepreukázal vznik škody, krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 1. júna 2009.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 179/2008-168 z 31. marca 2009 podal sťažovateľ 24. júna 2009 dovolanie, ktorým navrhol dovolaciemu súdu v zmysle § 243b ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), aby rozsudok krajského súdu zmenil, žalobe sťažovateľa vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Uplatnil dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP. Nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP] a existenciu inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie krajského súdu [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], videl sťažovateľ v tom, že krajský súd v rozpore s vykonaným dokazovaním vychádzal z nesprávneho a nepreukázaného skutkového stavu (sťažovateľ síce vykonával strážnu službu aj na iných objektoch, nešlo však o nijakú kompenzáciu za škodu vzniknutú neplnením zmluvy žalovaným; nedošlo k zmene objektu stráženia, pretože takáto ústna dohoda medzi zmluvnými stranami nebola nikdy uzatvorená; iné objekty strážil sťažovateľ na základe zmlúv o ich strážení, ktoré s porušením zmluvy žalovaným, v dôsledku ktorej sťažovateľovi vznikla škoda, nesúviseli) a nevzal do úvahy, že v zmysle § 40 ods. 3 zákona č. 379/1997 Z. z. o prevádzkovaní súkromných bezpečnostných služieb (ďalej len „zákon č. 379/1997 Z. z.“) zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná; v zmysle § 40 ods. 2, Občianskeho Zákonníka sa písomne uzatvorená zmluva môže zmeniť iba písomne a podľa § 40 ods. 1

Občianskeho zákonníka je právny úkon neplatný, ak nebol urobený vo forme vyžadovanej zákonom (ide tu neplatnosť absolútnu ustanovenú zákonom, na ktorú je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti).

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že právny predpis neukladá ako podstatnú náležitosť zmluvy o poskytovaní bezpečnostnej služby uvádzať miesto poskytovania strážnej služby. Ak sa zmluvné strany dohodli na výkone činnosti na inom mieste, nekonali nad rámec zmluvy ani v rozpore so zmluvou. Vykonávanie strážnej služby bolo realizované kontinuálne, po skončení strážnej služby na ... poskytoval sťažovateľ stráženie podľa tej istej zmluvy na iných objektoch patriacich odberateľovi, o čom svedčí aj následná fakturácia, ktorá bola preukázaná.

Najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 Obdo 34/2009 z 10. novembra 2010 tak, že dovolanie zamietol a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania. Jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24. januára 2011.

Sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 34/2009 z 10. novembra 2010 odôvodnil sťažovateľ tým, že toto rozhodnutie je arbitrárne, je v zrejmom rozpore s rozhodovacou praxou všeobecných súdov. K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy došlo tým, že rozhodnutie najvyššieho súdu je v rozpore so zákonom z dôvodu, že nevychádza z ustanovení § 40 ods. 3 zákona č. 379/1997 Z. z., § 40 ods. 1 a 2 Občianskeho Zákonníka, pretože považuje ústnu dohodu o zmene písomne uzatvorenej zmluvy za platný právny úkon, hoci nedostatok písomnej formy výslovne sankcionuje § 40 ods. 3 zákona č. 379/1997 Z. z. neplatnosťou. Porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľ odôvodnil tým, že existencia ústnej dohody o zmene objektu stráženia nebola preukázaná, sťažovateľ ju popiera a popiera a z obsah spisu nevyplýva, že by bol preukázaný opak (súdy mali na túto otázku vykonať dokazovanie výsluchom účastníkov). Sťažovateľovi nemožno uložiť dôkazné bremeno na tvrdenie, ktoré urobil žalovaný, čo najvyšší súd nevzal do úvahy a sankcionoval ho neúspechom v spore za to, že tvrdenie žalovaného o existencii takejto ústnej dohody nevyvrátil (hoci aj keby takáto ústna dohoda existovala, bola by neplatná). Súdy si osvojili tvrdenie žalovaného, priznali mu väčšiu váhu než tvrdeniam sťažovateľa, a tým porušili zásadu rovnakého prístupu ku všetkým účastníkom konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu vyjadreným v rozsudku sp. zn. 4 Obdo 34/2009 z 10. novembra 2010, z ktorého vyplýva, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno.

Sťažovateľ tvrdil, že k porušeniu týchto jeho práv došlo rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 34/2009 z 10. novembra 2010 z dôvodu, že tento rozsudok je arbitrárny, rozporný s doterajšou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, je nezákonný pre rozpor so sťažovateľom označenými zákonnými ustanoveniami.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací / § 10a ods. 1 / preskúmal dovolanie žalovaného (pozn. správne žalobcu) a zistil, že je prípustné podľa § 238 ods. 1 O. s. p. v platnom znení /ďalej len O. s. p./, bolo podané v zákonnej lehote a spĺňa ostatné náležitosti podľa § 241 ods. 1 O. s. p. Dovolanie preskúmal v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

... Z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného vymedzenia. V danom prípade podľa obsahu dovolania, bol dovolacím dôvodom, ktorý bol v dovolaní uplatnený, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho skutkového zistenia a následne nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 153 ods. 1 O. s. p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, tak týmto dôvodom sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Na rozdiel od skutkového zistenia, ktoré je výsledkom činnosti súdu pri hodnotení dôkazov o nesprávne právne posúdenie ide vtedy, ak súd zistený skutkový stav nesprávne zhodnotil po stránke právnej, teda chybné aplikoval právny predpis.

V preskúmvanej veci dospel dovolací súd k záveru, že posúdenie nároku žalobcu po právnej stránke odvolacím súdom nie je v rozpore s právnym predpisom.

Základná otázka, ktorú dovolací súd posudzoval, či bolo preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 520 080 Sk / 17 263,49 EUR / titulom náhrady škody vo forme ušlého zisku, ktorý mal vzniknúť tým, že žalobca nemohol u žalovaného podľa zmluvy vykonávať strážnu službu.

V konaní nebolo spochybnené, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o zabezpečení strážnej služby zo dňa 03. 08. 2004. Spornou ostala otázka, či za obdobie od 03. 01 2005 do 31. 12. 2005 došlo k ušlému zisku na strane žalobcu v tej súvislosti, že strážnu službu v objekte na ... v B. nevykonával, podľa jeho tvrdenia z dôvodu, že ho žalovaný do objektu nevpustil resp. mu vo výkone strážnej služby zabránil, čo však nebolo preukázané, i keď žalovaný nepopieral, že tento objekt nebol žalobcom strážený od 03. 01. 2004, ale z dôvodu, že sa dohodli na strážení iného objektu, čo bolo i realizované.

V preskúmvanej veci dospel dovolací súd k záveru, že výsledky vykonaného dokazovania a následne posúdenia po právnej stránke odvolacím súdom nie sú v rozpore s právnym predpisom.

Žalobca si uplatnil nárok na ušlý zisk, ktorý mu mal vzniknúť porušením povinnosti žalovaného spočívajúcej v neumožnení výkonu strážnej služby žalobcom od 03. 01. 2005 do 31. 12. 2005 v objekte ... v B.

Dovolací súd sa zaoberal skúmaním, či k takejto forme škody na strane žalobcu vôbec došlo.

Všeobecnou úpravou náhrady škody v obchodnom zákonníku je úprava konštruovaná ako následok porušenia zmluvných povinností a povinnosť náhradiť škodu vzniká splnením

zákonom stanovených podmienok tak, ako to vyplýva z ust. § 373. Obchodný zákonník bližšie nevymedzuje, čo sa škodou rozumie, ale pre obchodné záväzkové vzťahy je charakteristické, že ide o majetkovú ujmu, ktorá sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného. Pritom musí ísť o ujmu vyčísliteľnú v peniazoch alebo aspoň peniazmi nahraditeľnú. V zásade zákon rozlišuje škodu skutočnú a ušlý zisk. Predmetom konania je nárok titulom ušlého zisku. Ušlým ziskom sa rozumie majetková ujma spočívajúca v tom, že poškodený nedosiahne zväčšenie majetku, ktorý by dosiahol, keby nebola nastala škodná udalosť. Je to teda majetková škoda spočívajúca v nedosiahnutí prírastku majetku poškodeného, hoci sa také zväčšenie dalo očakávať. Tak ako vznik skutočnej škody, aj vznik ušlého zisku je na poškodenom, ktorý má dôkazné bremeno ho preukázať čo do vzniku, zodpovednosti škodcu i výšky. Pokiaľ ide o výške pri ušlom zisku je možné požadovať namiesto skutočného ušlého zisku, náhradu abstraktného zisku dosahovaného spravidla v poctivom obchodnom styku za podobných podmienok /§ 381/. Základnou podmienkou resp. predpokladom úspešnosti takéhoto nároku však je splnenie podmienky príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody, ktorá je splnená protiprávnym konaním alebo opomenutím, v dôsledku čoho preukázateľne vznikne škoda ako následok porušenia konkrétnej právnej povinnosti.

V danom prípade žalobca svoj nárok na ušlý zisk vyvodzuje z toho, že žalovaný mu neumožnil výkon strážnej služby podľa uzavretej zmluvy v objekte na ... v B. od 03. 01. 2005 do 31. 12. 2005.

Dovolací súd prijal názor, že v konaní neboli preukázané skutočnosti opodstatňujúce názor žalobcu, že mu vznikol nárok na ušlý zisk, nakoľko chýba resp. nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaným. Nebolo preukázané také správanie žalovaného, ktoré by bránilo plneniu povinnosti zo strany žalobcu na základe uzavretej zmluvy. Žalobca nepreukázal, že by mu žalovaný neumožnil vstup do objektu, naopak bolo zistené, že žalobca naďalej vykonával strážnu službu, ale v inom objekte za dohodnutú odplatu, čo nebolo vierohodne spochybnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, preto dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol. “

Z obsahu sťažnosti vyplýva iba to, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa dôkazného bremena v konaní vedenom sťažovateľom. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil zamietnutie sťažovateľovho dovolania za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení právnych predpisov, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011